

אילנה עדן מספרת על הוליבוד, ועל עצמה

מונולוג של כוכב

במטבח המפואר שבדירת לונסון בכתים, השייכת לאחיה, מוטי קופר, רביהחובל של האונייה "הריכנען", הכינה אילנה קופר-עדן עוגה משש ביצים, שיצאה, "טעימה אבל לא טובה". היא עצמה בלעה כזה אחר זה ערימת פילולים מתוך שורה של ציננות ויטאמינים שונים: "זה בכלל לא שגועז, אני לא יודעת אם זה עוזר לי. אבל זה בא להגיון שלי. לאטלאט הגוף נעשה מאורגן יותר." לא היה צורך לשאול שאלות, כמו לנכבת אחרת. אילנה, הצברית מבתיים, שמוזה שנתיים הפכה לנכבת הוליבודית, הרגישה עצמה בישראל, כמו ציפור אשר יצאה מתוך כלובה ושפכה את כל ליבה וכל העזתיה במונולוג ארוך ורצוף.

קפצתי לשהושה שבועות. אמא לא הרגישה טוב, אז באתי לבתיים. ניצלתי את 12 שבועות החופש שלי. אני חתומה, אומנם, על חוזה לשמונה שנים, אבל לא משלמים לי עבור 52 שבועות בשנה, רק בעד 40. 12 שבועות אני יכולה לעשות מה שאני רוצה. אפילו להופיע בסרטים מחוץ לחוזה.

החוזה שלי הוא כימעט חוזה רגיל. סידרתי אותו, בעצם, עם החוזה הזה. כשחתמתי לא היה לי סוכן והם דחקו שחשו שלא היה לי. עכשיו יש לי סוכן, היליאם מוריס, אבל הוא לא יכול לעשות שום דבר. אני לא צריכה אותו. אבל כל שחקן צריך סוכן. אחרת מה אתה יכול לדעת מה שיו הולך בסטודיו?

לבד לא הייתי באה אף פעם, הוליבוד. כבר אז, לפני שנתיים, ידעתי שזה לא היה מקום בשבילי לעשות סרטים. פשוט פחדתי ללכת לשם. אבל לבוא לשם עם חוזה מוכן — זה כבר משהו אחר. זאת עיר זאת, הוליבוד. כל הסיפורים הנוראים האלה על הוליבוד נורא הפחידו אותי. חשבתי שאוכלים שם בני-אדם חיים. אבל תלוי איזה מזג יש לך. הוליבוד זה בעצם אבסטרקט. אין דבר כזה שנקרא הוליבוד. פעם היה זה רחוב אחד. היום יש שם תעשיות ברזל, והאנשים שגרים שם בכלל לא מתעסקים בביונס הזה של הקולנוע.

נימאס לי כבר לשבת שם בלי עבודה. הודעתי להם כבר שאם לא אעבוד בשנה הזאת, אעזוב אותם. כל פעם שאני באה לבוסים, הם טופחים לי על השכם ואומרים: "יש לנו תוכניות גדולות בשבילך." הם לא מוכנים להוריד אותי בבת אחת מהרמה של סיפוריה של רות, שם הייתי כוכבת.

הם, למשל, לא רוצים שאעשה טלביזיה. עשיתי רציתי לדעת מה המדיום הזה. נורא חתתי, הסלחו לי, שזה חארה. הסיפורים עלובים נורא. זה מדיום מתאים לחדשות וליאיונות — אבל לא יותר מזה. הופעתי

בתוכנית של בארברה סטוביק. לעולם לא אעבוד יותר עם אשה. היא לא הכי צעירה, אבל בכל זאת משחקת את הסטאר. שיחקתי שם נצרה ציכית, מין עוזרת-בית. באתי לארצות-הברית והתחתנתי שם עם בן של מיליונר. אבל בעצם היתה לי ביגמיה. אל תשאלו. בארברה היתה שם עורכת-דין ובעלה הוא ג'וזף קוטן. יש לה לב טוב. דבר נורא. הסופר שכתב את זה מהסוג של אפס תחת אפס תחת אפס. אבל היה מעניין לעבוד. אתה מכניס אצבע לתוך המים, רואה שזה לא בשבילך והולך.

*** התסריט של אילנה

את הזמן שהתבטחתי ניצלתי למיטת שנה באוניברסיטה — קולנוע. התייחסתי ללמוד עריכה. זה נורא מעניין אותי. חוץ מהמישחק אני רוצה לכתוב לסרטים. יש לי כבר רעיון אחד. זה סיפור אהבה על שלוש נשים. שלוש בנות אחרי. הן באות למקום-נופש, זה יהיה כנראה הונציה, אבל עוד לא הייתי שם. אחת היא מבוגרת, אני נורא רוצה שאנה מאניאני תעשה את זה. כשאנה כותב תסריט, אתה כותב אותו כבר בשביל מי שצריך לשחק. כיון שאני שחקנית, אני יודעת מה זה. אתה כותב לסרט. אני יכולה לכתוב ספר, אבל זה יהיה משהו אחר. אני מאוהבת במדיום הזה. לא אירש הוא יוצא בהוליבוד, אבל...

כן, אז השנייה היא אשה מלאה, בגיל 30. עדיין לא יודעת מי תשחק את זה. ואחת צעירה, יצעניה, ואני אשחק את זה. שלוש בנות בעונת-נופש אחת לתוציה. זאת צריכה להיות עיר על הים. לא משהו איזו עיר. כמובן שאכניס לשם גם את המוקיון ואת השופט. לא חשוב, זה רעיון נות פילוסופיים.

נראה מה יצא מזה. החבר שלי טוני וולאני יכיים את זה. טוני הוא איטלקי עם רוח איטלקית, מאותה האסכולה של פליני. כשאחזור להוליבוד, אתחנן איתו. יש לו איזה תואר של רוזן. הוא לא כזה, אבל נולד ככה. אין לו חצי מיל על הנשמה. יש לו אחוזה. אבל בזמן המלחמה עברו שם המון חיילים, גנבו הכל, גם התושבים. הוא ימכור את האדמה ויקנה בית בריביירה. אבל בעצם, הוא לא רוזן, כשישמע את זה הוא יהרוג אותי.

ילידים שלי יהיו שני שמות. אחד עברי ואחד איטלקי. כשיגדלו יחליטו באיזו דת הם רוצים לבחור.

*** לא כמו זיווה

אין לי שום דבר נגד הוליבוד. תלוי באיזה רגליים אתה ניכנס לעיר ומה אתה רואה בראי. זיווה שפיר מחפשת את הזוהר. אני לא מחפשת את זה, לא יודעת מה זה.

כרגע אני נימצאת בבית-ספר לזוהר. הם רוצים שם להחזיר את הזוהר להוליבוד. נימאס להם עם הביטניקים והגימס דינים. הם רוצים שכל כוכבת תהיה לידי. אבל ממני אי אפשר לעשות. אני מיקרה אבד. מלמדים שם מה לדבר, איזה ספרים לקרוא. מה לומר מתי ואיך ולא לדרוך על רגלו של אף אחד, מבחינה חברתית, כמובן. בהתחלה הייתי הולכת בסטודיו של פוקס במכנסים. כתבו לי מיכתב: חשבי ככוכבת

בהוליבוד

אילנה בסיפוריה של רות, בו הופיעה ככוכב. מאז אותו טרט היא מבוסלת, ונוקבלת משכורת קבועה של 400 דולר לשבוע. אם לא יעסיקה בסרטים נוספים, תבטל אילנה את החוזה שלה עם חברת פוקס המאה העשרים.

לכי ככוכבת והיי כוכבת. אבל כל שאר התלמידים הם נערי-שעשועים ודוגמניות. אני השחקנית היחידה שנימצאת שם, או סולחים לי הרבה. בעצם, לא איכפת לי אם לא. אבל לומדים שם גם דברים טובים. ציאר-לסטון למשל. איפה הייתי יכולה ללמוד ציאר-לסטון? נימוסים מלמדים לפי סיפיה של מאדאם פומפאדור. אני באה לשם בעשר בבוקר, ויוצאת משם בשש. מלמדים, למשל, איזה ספרים באופנה, מתי לשתוק ומתי לחייך. בשיעור הזה, על הספרים שבאופנה, האם אפשר לקרוא גם ספרים, ככה סתם, מתוך עניין? והאם החיים עצמם נכללים במיסגרת הזאת? המורה, גיסתי של ראש הסטודיו, לא ענתה לי. היא לא סובלת אותי.

הגברים צריכים לגלח את החוזה. היה בחור אחד שכבר למחרת השיעור בא עם חזה מגולח. אמרתי לו: "טמבל, הלו זה מה שיש לך גברי." יותר אני לא הולכת

אילנה בסרט הולדתה. אחד רי העדרות של שנתיים, חזרה אילנה סבוגרת יותר, שקולה וחושבת.

*** פרחים שלא גדלים בנבר

אמריקה זאת ארץ ניפלאה. מסעי-הפירסומה שלי היה ענק. חוץ מאמצע ארצות-הברית, הייתי בכל אמריקה. כל הרים, חוץ מגניורוק וסאן פרנציסקו, דר-מות. יש באנק, דריסטור, מארקט וכבר יש לך עיר. הכל דומה וגם האנשים דומים. כל הבנות האמריקאיות דומות, שתהיינה בלונדיות או שחורות. זה לא נכון מה שאני אומרת, אבל יש בזה אמת. העתונאים זה אותו דבר. לפני הראיון החברה מאכילה אותם ונותנת להם לשתות. אני באה. הם כבר כולם שחויים. אם יש שם יהודים, ותמיד יש, הם מתחילים לחבק ולנשק אותך. היית מלכת יופי? לא? אז למה לא היית!

הייתי מדברת איתם, אבל במקום לדבר על עצמי, דיברתי עליהם. נורא שונאת לדיבר על עצמי; חוץ מזה, הכל כתוב בפיר-סומי החברה. אז אני מתחילה לשאול שאי-לוח. כל אחד אוהב לדבר על עצמו. ואז לאטלאט, אני מתחילה להכיר אותם. אם אתה חומרי, ורוצה כסף ופריג'ייר ומכונית, אז זאת ארץ החלומות. אבל יש פרחים שאינם יכולים לגדול באקלים של ארץ זרה. אני לא יכולה להגיד: אני שונאת. כאשר אני מתחילה להבין, וההבנה קוטלת את כל השינאה, אז אני תופסת שככה זה ודי.

עשיתי עבודה בשביל המגזין. נורא מעניין. היהודים באים אליך, מדברים, מדברים ונוצעים בך. עם קצת חיוך אפשר לומר (המשך בעמוד 27)

הארון טוני וולאני, אציל איטלקי, עוזר לבטאי ג'ורג' סטיבנס, לו עומדת אילנה להינשא כשתחזור להוליבוד.